

→ **TV 2 knuste Viasat 4**

79%

Mesterliga-finalen mellom Liverpool og Tottenham ble sendt åpent på både TV 2 og Viasat 4. I alt fikk 868.000 seere med seg finalen som Liverpool vant 2-0. Hele 79 prosent av seerne så kampen på TV 2, skriver VG. (NTB)

Dagens sitat

Kristina, svensk dronning

Det største utbyttet man har av å lese, er at det gjør ens eget selskap utholdelig.

Plan- og bygningsetaten (PBE) mente at fjerningen av trærne var vesentlig i strid med reguleringsplanen, og følgelig ulovlig. Siden skaden allerede var skjedd og trærne borte, påla etaten utbyggeren å plante nye eike-trær som erstatning for de to som ble fjernet uten tillatelse.

Kartlegger områder med byggepress
Kjell Isaksen, naturforvalter i Bymiljøetaten, forteller at BioFokus' arbeid inngår i kommunens større kartlegging av byens viktige naturverdier - en kartlegging som startet for snart 20 år siden. Kartleggingen har hovedfokus på eik, men omfatter også andre store, gamle edelløvtrær som alm, ask og spisslønn.

- Kartmaterialet vi sitter igjen med etter biologenes kartlegging, brukes internt i kommunen og er særlig viktig i arbeidet med reguleringsplaner og byggesaker. Plan- og bygningsetaten er en viktig bruker av disse dataene, sier Isaksen.

Han forteller at kommunen i første omgang har valgt å fokusere på områder i byen som er under sterkt byggepress. Dette sammenfaller i stor grad med områdene der det er flest store eiker. Lenger nord i Oslo, rundt Nordberg og Sogn, arbeider Norsk institutt for naturforskning (NINA) med tilsvarende kartlegging av de gamle eiker.

Trolig er det rundt 1000 arter som kun lever på eik

Biolog Maria Knagenhjelm Hertzberg

Når virkeligheten kræsjer i teateret

U Anmeldelse

Per Christian Selmer-Anderssen

Teater Festspillene i Bergen Nav betaler

Den Nationale Scene/Festspillene i Bergen/Bergen Borgerscene.

Regi og manus: Vipene Flesland Havre

Scenografi: Mari Watn

Videoprojeksjon: Silje Grimstad

Med: Daniel Spjeld, Marco Sabatino, Francine Mbanza Jensen, Roy Tore Skaar, Trond Stensland, Guro Hadland, Vegard Sandnes Larsen og Johanne Magnus.

Festspillene i Bergen gir scenen til åtte arbeidsløse. Dessverre strever *Nav betaler* med å gjøre viktige vitnesbyrd til spennende, politisk kunst.

Det siste året har virkeligheten vært på alle scener. I *Utafor* på Det Norske Teatret har unge mennesker fortalt om antisemittisme, 22. juli-terroren og ekstremisme. Til teaterstykket *Uten navn* intervjuet slampoet Fredrik Høyer virkelige pårørende av rusmisbrukere, før skuespillere fremførte tekstene. På Black Box Teater gikk *Ways of Seeing* i strupen på landets mektigste mennesker og endte med å velte en justisminister.

Denne helgen har sistnevnte spilt på Festspillene i Bergen, mens Den Nationale Scene huser premieren på *Nav betaler*.

Virkelige historier

Nav betaler består av åtte virkelige menneskers historier fra NAV-systemet. De spiller seg selv på scenen, men har på seg dyremasker, er kledd i westernklær og fremfører en scenetekst basert på transkriberte intervju.

Regissør og manusforfatter Vibeke Flesland Havre vil at teaterillusjonen skal møte de ekte vitnesbyrdene. Det er en viktig og smart tanke. Et vitnesbyrd er ikke egentlig teater, uten at det er et lag av lek, fiksjon og historiefortelling. En personlig historie har liten verdi hvis den ikke blir satt inn i en større sammenheng.

Problemet med *Nav betaler* er at teateret og vitnesbyrdene bare innimellom går opp i denne høyere enheten.

Uklart politisk budskap

Scenerommet til scenograf Mari Watn består av flere lag med tepper der det projiseres naturfilmer og

bybilder. På bakscenen er en gammel, russisk sporvogn, der en av karakterene bodde da han var bom i skogen. Det visuelle landskapet er spennende. Skogsbildene blir en sterk kontrast til det monotone livet som skildres i teksten.

De åtte på scenen har alle sammen viktige erfaringer, men vi får vite litt for lite om dem:

Hva gjør at det ikke er plass til en ressurssterk kvinne som bloggeren Johanne (som også viser seg som en god skuespiller) i arbeidslivet?

Hva skjedde egentlig i den russiske sporvognen der Vegard bodde i seks år av sin ungdom, og hvorfor valgte han å komme tilbake til samfunnet?

I tillegg til å slite med å fortelle de individuelle historiene, er det overordnede budskapet til *Nav betaler* for ullent til å svi politisk.

God gorilla, dårlig menneske

Mye av teksten er replikker av typen: «Jeg er lei av å være kasteball». Ord som kunne vært hentet fra en blogg, et leserinnlegg eller bli overhørt på en busstur. En kritikk de av oss som ikke er kasteballer oppfatter som klisjé.

De åtte personene har også såpass forskjellige behov og historier, at det er vanskelig å se en tilstandsrapport. Noen ganger blir de isteden et slags kor av frustrasjon, resignasjon og selvhat. Kanskje er det disse scenene som er de aller fineste. Deres individuelle erfaringer blir til en felles fortelling.

Det er også partier av teksten som er virkelig gode. I starten av stykket sier Trond: «Hvis jeg kunne velge ville jeg vært en gorilla (...) Man trenger ikke være god i noe som helst. Dårlig menneske, god gorilla.»

Dokumentarteaterets dilemma

Dokumentarteateret som sjanger er i spenningen mellom autentisitet og kunst. Når noen forteller om sitt eget liv fra en scene, er det sterkt fordi det er *ekte*. Samtidig kan et ferdig skrevet manus virke mer virkelig enn virkeligheten selv, nettopp fordi det er kunst.

Her ligger kjernen av problemet til *Nav betaler*. Aktørene virker så lite hjemme i teksten, at det ikke føles autentisk. Samtidig er ikke de virkelige historiene skrevet godt nok til å berøre som teatertekst.

Nav betaler er basert på 24 workshops. Jeg tar meg i å tenke at jeg heller ville deltatt der enn å anmelde den ferdige forestillingen.